

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: FRPS/78/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

250/2011. (VIII. 31.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2011. február 18-án előterjesztett **panaszát** a Testület a 2011. augusztus 31-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Megyei Rendőr-főkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot csekély mértékben sértő intézkedésre került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos 2011. február 18-án elektronikus úton előterjesztett panaszát 2011. március 3-án aláírásával megerősítve és kiegészítve juttatta el a Testülethez. Panaszában a 2011. február 12-én történt rendőri intézkedést kifogásolta, és kérte, hogy ügyét a Testület vizsgálja ki.

I.

1) A panaszost és társait 2011. február 12-én munkába menet L. város belvárosban egy benzinkút kijáratánál rendőri ellenőrzés alá vonták. A személyautóban négyen tartózkodtak – a panaszos, a bátyja, és két másik férfi a falujukból -, akikkel a panaszos egy fakitermelésen dolgozik. A panaszosnál az ellenőrzés során a következő iratok voltak: tartózkodási engedély, TAJ kártya, adókártya, lakcímkártya és építő gépkezelő jogosítvány, ami egy fényképpel ellátott okirat.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

Az intézkedő rendőr nem találta elégségesnek a panaszosnál lévő iratokat, ezért a panaszost 7 óra 20 perctől 9 óra 25 percig, a román személy igazolványának bemutatásáig benntartották a L. városi rendőrség cellájában két ór őrizetében. A román személyi igazolványért az egyik munkatársa ment haza, és ő vitte be a rendőrségre.

A panaszos jelezte az eljáró rendőröknek, hogy már többször ellenőrizték Lentiben a rendőrök, és a román személyi igazolvány bemutatásakor azt mondták neki, hogy olyan okiratot mutasson, amit ők is értenek.

A panaszos tudomása szerint még mindig él Magyarországon az a törvény, mely szerint aki igazolni tudja magát, az igazolhatja azt is, aki vele van. A panaszos az igazoltatáskor a testvérével volt, akinél nála volt a román személyi igazolványa és minden más papír – TAJ kártya, adókártya, lakcímkártya, tartózkodási engedély, gépkezelői jogosítvány – amelyek kibocsátási dátuma megegyezett a panaszosnál lévő papírok kibocsátási dátumával, mivel együtt csinálták a gépkezelői tanfolyamot és együtt adták ki nekik a papírjaikat Magyarországon.

A panaszos által bemutatott iratokat az eljáró rendőr nem fogadta el, mert állítása szerint ilyen iratokat ő is tud gyártani. Végül a panaszost 20 000 Ft pénzbírságra büntették.

A panaszos állítása szerint fakitermelőként ő és társai tisztességesen és becsületesen megkeresik a megélhetésükhöz szükséges pénzt, adót fizetnek, miközben például ott vannak a fatolvajok, a sarlatánok és betörők, a panaszos szerint a rendőrségnek inkább velük kellene komolyabban foglalkozni, nem pedig a tisztességes, munkába járó emberekkel.

A panaszos mindezek alapján kérte a Testület vizsgálatát.

2) A panaszos a panaszbeadványhoz csatolta a L. Rendőrkapitányság által 2011. február 12-én kiállított igazolást személyi szabadságot korlátozó intézkedés foganatosításáról.

II.

A panasz kivizsgálása során – a tényállás pontosabb megismerése érdekében – a Testület felvilágosítás-kéréssel fordult az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes rendőr-főkapitánysághoz, valamint megküldeni kérte az ügyel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját.

A rendőrség a Testület felvilágosítás-kérésére az alábbi iratokat bocsátotta rendelkezésre.

1) A L. Városi Rendőrkapitányság kapitányságvezetőjének 2011. április 7-én kelt levele a panaszos panaszbeadványával kapcsolatban az alábbiakat tartalmazza.

A panaszost 2011. február 12-én a L. Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Határrendészeti Osztály Járórszolgálati Alosztály járőrei vonták közbiztonsági intézkedés alá egy közúti ellenőrzés során.

Az igazoltatás jogalapjaként a kapitányságvezető a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 29. § (1) bekezdését jelölte meg, mely kimondja, hogy „a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.”

A panaszos az intézkedés helyszínén úgy nyilatkozott, hogy román állampolgár, azonban személyazonosságát, illetve állampolgárságát sem tudta hitelt érdemlően igazolni, ezért az intézkedő rendőrök az Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pontja - akinek előállítását külön törvényben meghatározott feltételek alapján elrendelik - szerint elfogták és előállították. Az említett külön törvény a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény. E törvény 3. § (1) bekezdése szerint: az EGT-állampolgár érvényes úti okmánnyal vagy személyazonosító igazolvánnyal jogosult beutazni a Magyar Köztársaság területére. A panaszos az intézkedés során olyan okmányokat adott át az intézkedő rendőröknek, amelyek a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény 29. § (3) bekezdésben meghatározottaknak sem feleltek meg.

A panaszost a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. IRM rendelet (a továbbiakban: Szolg. Szab.) 51. § (1) bekezdése alapján a L. Rendőrkapitányságon az előállító helységbe helyezték el.

Az előállítást követően a panaszos személyazonosságát – harmadik személy közreműködésével – hitelt érdemlően megállapították, majd az igazolás egy példánya, – amely a jogorvoslati fórumokat, azok elérhetőségét is tartalmazta – részére átadták. Az igazolás átadásakor a panaszos az elfogással kapcsolatban panaszt nem tett.

A panaszossal szemben az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet 30. §-a alapján külföldiek rendészetével kapcsolatos szabálysértés elkövetése miatt az intézkedő rendőr helyszíni bírságot szabott ki. A panaszos a helyszíni bírság kiszabására szolgáló nyomtatványon a szabálysértés elkövetését elismerte, azt aláírta, ezzel a szabálysértési eljárás befejeződött, és a bírság jogerőre emelkedett.

2) 2011. július 1-én a Testület újabb megkeresésére a L. Városi Rendőrkapitányság kapitányságvezetője tájékoztatta a Testületet a következőkről.

Az Rtv. 29. § (2) utolsó fordulátát - „A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként.” - a gyakorlatban a L. Városi Rendőrkapitányság a következők szerint alkalmazza.

Igazoltatás során a magyar állampolgárság esetében is csak lehetőséget biztosít a törvény arra, hogy az intézkedő rendőr elfogadja egy harmadik személy közlését. Ebben az esetben a KEH KH személynyilvántartó rendszerén keresztül a rendőrnek lehetősége van ellenőriznie azt, hogy a bemondott adatok létező személyhez tartoznak-e. Azonban így sem kizárt, hogy valaki – egy általa ismert személy adatainak betanulásával – visszaéljen más személyi adataival.

Nem magyar állampolgár igazoltatása során nincs lehetőség a bemondott adatokat visszaellenőrizni, mert nincs erre vonatkozó adatbázisuk, illetve az intézkedés alá vont személy állampolgárságát sem lehet hitelt érdemlően a helyszíni intézkedés során megállapítani. A személyazonosságon túl az állampolgárság megállapítása is lényeges körülmény a továbbiakban követendő eljárás szempontjából.

Teljes bizonyossággal csak a határokon működő Rendészeti Együttműködési Központokon (román állampolgár esetén a Kiszombori REK-en) keresztül lehet az adatok ellenőrzését végrehajtani.

3) Az eljáró r. főtörzsőrmester által 2011. február 12-én kiállított jelentés a kapitányságvezető által leírtak mellett a következő többletinformációt tartalmazta. Az intézkedés során a r. főtörzsőrmester ellenőrizte a járműben utazók iratait, köztük a panaszosét is. A panaszosnál semmilyen olyan okmány nem volt, amelyből a személyazonosító adatait, valamint állampolgárságát hitelt érdemlően meg lehetett volna állapítani. Ezt a r. főtörzsőrmester jelentette az ügyeletes tisztnek, majd a panaszost elfogta és ruházatátvizsgálás után előállította a L. Városi Rendőrkapitányságra. Az előállítás során a ruházatátvizsgálást az Rtv. 31. § (1) bekezdése – személyi szabadságában korlátozott személy átvizsgálása – alapján hajtotta végre. Az előállítás során kényszerítő eszközt nem alkalmazott.

4) A L. Városi Rendőrkapitányságon által 2011. február 12-én kiállított igazolás személyi szabadságot korlátozó intézkedés foganatosítása miatt a következőket tartalmazza. A személyi szabadságot korlátozó intézkedés 2011. február 12-én 7 óra 20 perctől 9 óra 25 percig tartott. Az elfogás időtartama alatt a panaszosnak sérülése és panasza nem keletkezett. A panaszos az igazolás egy példányát átvetette.

5) A L. Városi Rendőrkapitányságon 2011. február 12-én a panaszos által tett nyilatkozat a következőket tartalmazza. A panaszossal az általa ismert magyar nyelven kommunikáltak, őt az elfogással, ellátással, valamint az előállító helyiségben történő elhelyezéssel, illetve az ott-tartózkodással kapcsolatos jogairól és kötelezettségeiről, valamint a jogorvoslati lehetőségekről tájékoztatták. A panaszosnak sérülése az előállítás során nem keletkezett.

6) A L. Városi Rendőrkapitányság által 2011. február 12-én kiállított parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a rendőri intézkedés jogszerű, szakszerű és arányos volt.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján vizsgálat tárgyává tette a panaszossal szemben fogatosított közlekedésrendészeti intézkedés, az igazoltatás és az előállítás jogszerűségét.

A Testület megállapította, hogy a rendőri fellépés érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény (a továbbiakban: Alkotmány) 2. §. (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz, 54. §-ában rögzített emberi méltósághoz és a személyi szabadsághoz való alapvető jogát, valamint az 59. §. (1) bekezdésében rögzített személyes adatok védelméhez való jogot az alábbiak szerint.

1) A Testület először a panaszossal szemben fogatosított közlekedésrendészeti intézkedés jogszerűségét vizsgálta.

A rendőrség és a panaszos előadása megegyezik abban, hogy a gépkocsival közlekedő panaszost és társait L. város belvárosában a rendőrök megállították és intézkedés alá vonták.

Az Rtv. 44. § (1) bekezdés b) pontja szerint a rendőr az Rtv.-ben és a külön jogszabályban meghatározott közlekedésrendészeti feladatának ellátása során a közlekedési rendszabályok megtartását, a járműhasználat szabályszerűségét, az okmányokra és a felszerelésekre vonatkozó előírások megtartását, a jármű birtoklásának jogszerűségét, az üzemben tartó, illetőleg a használó személyazonosító adatait, a jármű közlekedésbiztonsági állapotát és adatait a forgalomban és a telephelyen ellenőrizheti.

A hivatkozott rendelkezés alapján kijelenthető, hogy a törvény meglehetősen széleskörű ellenőrzési jogosultsággal ruházta fel a rendőröket a közlekedésrendészeti szabályok betartásával összefüggésben. Lehetőségük van arra, hogy mind a forgalomban résztvevő személyeket, mint pedig a gépjárműveket különösebb indok nélkül, arra okot adó körülmény hiányában is rendőri intézkedés alá vonják.

Ezen általános felhatalmazás birtokában a konkrét esetben eljáró rendőrök fellépése sem kifogásolható, és megállapítható, hogy intézkedésüknek az utalt törvényi szabályozás megfelelő jogalapot biztosított.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy a panaszos és társai által használt gépjárművet az intézkedő rendőrök jogszerűen vonták közlekedésrendészeti intézkedés alá, így a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogát ebben a vonatkozásban nem érte sérelem.

2) A Testület vizsgálata alá vonta a gépjárműben utazó panaszos igazoltatását.

Ahogy az a rendőrségi iratokból is kiderül, a panaszos utasként ült a fent megjelölt gépjárműben, és az intézkedő rendőr a gépkocsi és a vezető iratainak ellenőrzését követően a többi utast is igazoltatta.

Közúti ellenőrzés során csak kifejezett ok alapján, célhoz kötötten van mód az utasok igazoltatására. A panaszolt esetben az ellenőrzés során kiderült, hogy autó vezetője és utasai román állampolgárok, így a rendőr közbiztonsági intézkedés keretében, a tartózkodás jogszerűségének megállapítása érdekében ellenőrizte az utasok iratait.

A rendőrségi iratok szerint az utasok igazoltatásának jogalapját az Rtv. 29. § (1) bekezdése adja, mely szerint „a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani”.

A fent ismertetett jogszabály tág teret ad a rendőröknek az eljárásban érintett személyek igazoltatására, ez alapján a konkrét esetben eljáró rendőr intézkedése sem kifogásolható, így a panaszos igazoltatása nem sértette a személyes adatok védelméhez fűződő jogát.

3) A Testület a továbbiakban az előállítás jogalapját vizsgálta.

A rendőrök az előállítás jogalapjaként a személyazonosság és állampolgárság hitelt érdemlő igazolásának hiányát jelölték meg.

i) A panaszos sérelmezte, hogy bár voltak nála fényképpel ellátott iratok, az intézkedő rendőr mégis előállította.

Az igazoltatás során a következő törvényi előírásokat kell betartani. Az Rtv. 29. § (2) bekezdése alapján az igazoltatott köteles a személyazonosító adatait hitelt érdemlően igazolni. A személyazonosságot - a személyazonosító igazolványon túl - minden olyan hatósági igazolvány igazolja, amely tartalmazza a személyazonosításhoz szükséges adatokat. Az igazoltatott kizárólag ezen okmányok egyikének bemutatására kötelezhető. A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként. (8) E § alkalmazásában személyazonosító adaton az érintett személy nevét, születési helyét, születési idejét és anyja születési családi és utónevét kell érteni.

Az igazoltatásra a Szolgálati Szabályzat 38. § (1) bekezdése kimondja, hogy: „az igazoltatás során a rendőr elkéri az igazoltatott személyazonosító igazolványát vagy egyéb, a személyazonosságot hitelt érdemlően igazoló okmányát. Ha az okmány valódisága kétséges, a rendőr ellenőrző kérdéseket tehet fel. Felszólítja az igazoltatott személyt adatainak bemondására, a bemondott adatokat az okmánnyal összehasonlítja. Az intézkedés során minden esetben ellenőrizni kell az igazoltatott személy és a bemutatott okmány adatait a Schengeni Információs Rendszerben (SIS), a körözési

információs rendszerben, illetőleg – szükség szerint – a személyi adat- és lakcím nyilvántartásban, vagy az okmány-nyilvántartásban. (2) Az igazoltatás során meg kell állapítani a személy azonosságát, és az igazoltató lapon rögzíteni kell annak az igazoltatottnak az Rtv. 29. §-ának (8) bekezdése szerinti személyazonosító adatait, az igazolványának sorozatát és számát, valamint az igazoltatásának helyét, idejét és okát, akinél ez a további intézkedéshez, eljáráshoz szükséges, vagy egyéb körülmények ezt indokolják.”

A magyar állampolgársággal nem rendelkező személyek vonatkozásában a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény 3. §-a kimondja, hogy „Az EGT-állampolgár érvényes úti okmánnyal vagy személyazonosító igazolvánnyal jogosult beutazni a Magyar Köztársaság területére.”

A panaszos román állampolgárságú, tehát vonatkozik rá a fent ismertetett jogszabály. Az ellenőrzés során a panaszosnál a következő iratok voltak: tartózkodási engedély, TAJ kártya, adókártya, lakcímkártya és építő gépkezelő jogosítvány, ami egy fényképpel ellátott okirat. Útlevel, vagy személyi igazolvány nem. Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos nem rendelkezett a törvény által előírt szükséges igazolványokkal, melyekkel hitelt érdemlően tudta volna igazolni személyazonosságát és állampolgárságát.

ii) A panaszos továbbá sérelmezte, hogy az Rtv. 29. § (2) bekezdésének második fordulata alapján – „A rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadhatja igazolásként.” – a rendőr nem fogadta el, amikor a testvére, – akinél minden szüksége irat nála volt, – igazolni akarta.

A L. városi rendőrkapitány a kérdés gyakorlati alkalmazásával kapcsolatban a II. fejezet 2)- es pontjában ismertetettekről tájékoztatta a Testületet.

Nem magyar állampolgár igazoltatása során nincs lehetőség a bemondott adatokat visszaellenőrizni, mert a rendőrségnek nincs erre vonatkozó adatbázisa, illetve az intézkedés alá vont személy állampolgárságát sem lehet hitelt érdemlően a helyszíni intézkedés során megállapítani. A személyazonosságon túl, az állampolgárság megállapítása is lényeges körülmény a továbbiakban követendő eljárás szempontjából. Teljes bizonyossággal csak a határokon működő Rendészeti Együttműködési Központokon (román állampolgár esetén a Kiszombori REK-en) keresztül lehet az adatok ellenőrzését végrehajtani.

A Testület elfogadta a rendőrség álláspontját, mely szerint nem magyar állampolgárok esetén nincs mód a bemondott adatok ellenőrzésére, ezért az Rtv. 29. § (2) bekezdése által a rendőrök számára biztosított erre vonatkozó lehetőség nem magyar állampolgároknak nem vonatkozik.

iii) Az igazoltatás sikertelensége esetén a rendőr előállíthatja az érintettet, és ruházatát átvizsgálhatja, ami az Rtv. 29. § (4) bekezdésében rögzítve van.

„A személyazonosság igazolásának megtagadása esetén az igazoltatott a személyazonosság megállapítása céljából feltartóztatható, a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén előállítható, ha a személyazonosság megállapítása más módon nem biztosítható, a személyazonosság megállapítása céljából az igazoltatottól ujjnyomat vehető, az igazoltatottól fényképfelvétel készíthető, továbbá a külső testi jegyek észlelés és mérés alapján rögzíthetők.

A rendőrségi dokumentumokban a rendőrök az előállítás jogalapjaként az Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pontját jelölték meg hivatkozási alapként, mely a következőket tartalmazza. „A rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, (...) akinek előállítását külön törvényben meghatározott feltételek alapján elrendelik.” Az említett külön törvény a rendőrség álláspontja szerint a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény. E törvény 3. § (1) bekezdése szerint: Az EGT-állampolgár érvényes úti okmánnal vagy személyazonosító igazolvánnyal jogosult beutazni a Magyar Köztársaság területére.

A Testület megítélése szerint az Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pont nem megfelelő hivatkozási alap az előállításhoz, mivel a 2007. évi I. törvénynek a rendőrség által hivatkozott része pusztán a beutazás és tartózkodás feltételeit fogalmazza meg, és nem irányoz elő előállítást ezek megsértése esetére. Az Rtv. 33. § (1) bekezdés e) pontjának „elrendelik” fordulata alapján az is egyértelmű, hogy a rendelkezésben hivatkozott külön törvény alapján szükséges egy „elrendelés”, azaz valamilyen, a külön törvényben erre feljogosított hatóságnak vagy személynek az előállítást elrendelő aktusa, amelyre jelen ügyben bizonyosan nem került sor.

A Testület vizsgálata során ugyanakkor megállapította: mivel a panaszos nem rendelkezett sem útlevelemmel, sem személyi igazolvánnyal, sem egyéb olyan dokumentummal, amely a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény 29. §-a értelmében a személyazonosság igazolására alkalmas, nem tudta magát hitelt érdemlően igazolni, mely esetre az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja a rendőrnek diszkrecionális jogkört enged az előállítás szükségességének eldöntésére, azaz az előállításnak volt jogalapja.

Ezt követően a Testületnek azt kellett mérlegelnie, hogy a rendőr által választott megoldás megfelelt-e az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosság követelményének, különösen annak fényében, hogy az Rtv. 29. § (2) utolsó fordulata lehetővé teszi, hogy a rendőr más jelen lévő, ismert személyazonosságú személy közlését is elfogadja igazolásként, és jelen esetben három ismert személyazonosságú személy igazolta a panaszos kilétét.

A Testület a L. Városi Rendőrkapitányság által követett gyakorlattal kapcsolatban felhívja a figyelmet, hogy az Rtv. nem csak arra az esetre tartja fent ezt a lehetőséget, ha az érintett személy adatai valamely személynyilvántartó rendszeren keresztül lekérdezhetők. Így az az érv, hogy ez a lehetőség – amely a magyar állampolgárok kapcsán adva van – nem alkalmazható külföldiekre, önmagában még nem konkluzív abban a tekintetben, hogy a rendőr élhetett volna-e a kevésbé korlátozó lehetőséggel,

különösen amiatt, hogy azon túl, hogy hárman is tudták volna igazolni, a panaszosnál fényképes igazolvány és az állampolgárságát is igazoló irat (a tartózkodási engedélye) is ott volt.

Mindazonáltal a Testület gondos mérlegelés után arra a következtetésre jutott, hogy a rendőr által mérlegelési jogkörében hozott döntés nem volt nyilvánvalóan és kirívóan okszerűtlen, így annak aránytalanságát nem állapította meg.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a rendőrség nem megfelelő jogalapot jelölt meg az előállításra, ezért sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. Ugyanakkor a Testület megállapítja, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja alapján az előállítás jogszerű volt, így jogszerűen került sor a panaszos előállítására, ezért ennek kapcsán a panaszosnak nem sérült a személyes szabadsághoz való joga.

iv) A Testület vizsgálata tárgyává tette az előállítás időtartamát is.

Az Rtv. 29. § (5) bekezdése szerint „A igazoltatás vagy a személyazonosság megállapításának sikertelensége esetén az előállítás csak a személyazonosság megállapításához szükséges ideig tarthat.”

A rendőrség és a panaszos előadása megegyezik abban, hogy az előállítás 7 óra 20 perctől 9 óra 25 percig, a román személyi igazolvány bemutatásáig tartott.

A panaszos román személyigazolványát a panaszos szálláshelyéről az egyik munkatársa vitte be a rendőrségre.

A Testület az előállítás 2 órás időtartamát nem tartja aránytalannak tekintettel arra, hogy az Rtv. 29. § (5) bekezdésében foglaltak szerint az előállítás csak a személyazonosság megállapításához szükséges ideig, a román személyi igazolvány bemutatásáig tartott.

A Testület álláspontja szerint a fentiek alapján, különös tekintettel az Rtv. 15. §-ban szabályozott arányosság követelményére, az előállítás kapcsán nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, mert az előállítás ideje nem haladta meg a célja eléréséhez szükséges időtartamot.

IV.

A fentiek alapján a Testület megállapította, hogy azzal, hogy a rendőrség nem megfelelő jogalapot jelölt meg a panaszos előállítására csekély mértékben sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. Ugyanakkor a Testület megállapítja, hogy a panaszos előállítására az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja alapján jogszerűen került sor, ezért nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga, az előállítás időtartama megfelelt az arányosság követelményének, ezért ebben a vonatkozásban nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. A

panaszos igazoltatására megfelelő jogszabályi felhatalmazás alapján, jogszerűen került sor, ezért nem sérült a panaszos személyi adatok védelméhez való joga. Mindezek alapján a Testület az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2011. augusztus 31.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESZTÜLET